Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 21 maja 2026 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) 2024/1083 – Artykuł 3 – Zakres stosowania ratione temporis – Artykuł 29 – Przepisy przejściowe – Publikacja w jednym państwie członkowskim artykułu prasowego, w którym przytoczono treść innego artykułu opublikowanego w innym państwie członkowskim – Okoliczności faktyczne, które rzekomo są nieprawdziwe – Żądanie sprostowania – Artykuł 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 2 TUE

W sprawie C-843/24

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Fővárosi Törvényszék (sąd dla miasta stołecznego Budapeszt, Węgry) postanowieniem z dnia 2 grudnia 2024 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 grudnia 2024 r., w postępowaniu:

Viktor Orbán

przeciwko

24.hu Szerkesztősége,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: M.L. Arastey Sahún, prezes izby, J. Passer, E. Regan (sprawozdawca), D. Gratsias i B. Smulders, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu V. Orbána – Gy. Turi, ügyvéd,

– w imieniu rządu węgierskiego – D. Csoknyai oraz Z. Fehér, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: węgierski.

– w imieniu Komisji Europejskiej – G. Conte, O. Gariazzo oraz A. Tokár, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1083 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnych ram dla usług medialnych na rynku wewnętrznym i zmiany dyrektywy 2010/13/UE (europejskiego aktu o wolności mediów) (Dz.U. L, 2024/1083) i art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Viktorem Orbánem a 24.hu Szerkesztőségem, internetowym portalem informacyjnym, w przedmiocie żądania sprostowania prasowego dotyczącego opublikowanego na Węgrzech artykułu prasowego, w którym przytoczono treść innego artykułu opublikowanego w innym państwie członkowskim i który zawiera okoliczności faktyczne, które rzekomo są nieprawdziwe.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 3 rozporządzenia 2024/1083, zatytułowany „Prawo odbiorców usług medialnych”, stanowi:

„Państwa członkowskie działają z poszanowaniem prawa odbiorców usług medialnych do posiadania dostępu do różnorodnych i redakcyjnie niezależnych treści medialnych i zapewniają warunki ramowe zgodne z niniejszym rozporządzeniem w celu zagwarantowania tego prawa, z korzyścią dla wolnego i demokratycznego dyskursu”.

4 Artykuł 29 tego rozporządzenia, zatytułowany „Wejście w życie i stosowanie”, przewiduje:

„Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 8 sierpnia 2025 r. Jednakże:

a) art. 3 stosuje się od dnia 8 listopada 2024 r.;

[…]”.

Prawo węgierskie

5 Paragraf 12 sajtószabadságról és a meditartalmak Alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (ustawy nr CIV z 2010 r. o wolności prasy i zasadach podstawowych dotyczących treści medialnych) (*Magyar Közlöny* 2010/170), w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym, przewiduje w ust. 1:

„Każda osoba, w odniesieniu do której w jakiejkolwiek treści medialnej stwierdzono lub przytoczono nieprawdziwą okoliczność faktyczną, lub gdy okoliczności faktyczne dotyczące tej osoby zostały przedstawione w sposób przeinaczony, może żądać opublikowania sprostowania wskazującego, które z opublikowanych stwierdzeń faktycznych są nieprawdziwe lub niepoparte dowodami, jakie okoliczności faktyczne zostały przedstawione w sposób przeinaczony i jakie są rzeczywiste okoliczności faktyczne w tym względzie”.

6 Paragraf 496 polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (ustawy nr CXXX z 2016 r. o postępowaniu cywilnym) (*Magyar Közlöny* 2016/190), w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym, przewiduje w ust. 1:

„Jeżeli organ prasowy nie wywiąże się ze spoczywającego na nim obowiązku opublikowania sprostowania w odpowiednim terminie lub jeżeli nie uczyni tego zgodnie z żądaniem sprostowania, osoba żądająca sprostowania może wytoczyć powództwo przeciwko temu organowi prasowemu, aby doprowadzić do opublikowania sprostowania […]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

7 W dniu 17 marca 2024 r., 24.hu Szerkesztősége opublikował artykuł zatytułowany „Spar zaczął wycofywać swoje aktywa z Węgier” (zwany dalej „artykułem rozpatrywanym w postępowaniu głównym”). Artykuł rozpatrywany w postępowaniu głównym zawierał w szczególności oświadczenie prezesa i dyrektora generalnego (PDG) Spar Austria, austriackiej spółki zależnej grupy Spar, znajdujące się w austriackim przeglądzie prasy, zgodnie z którym węgierski premier, V. Orbán, zwrócił się do tej grupy o umożliwienie jednemu z członków jego bliskiej rodziny zainwestowania w węgierską spółkę zależną tej grupy (zwane dalej „oświadczeniem rozpatrywanym w postępowaniu głównym”).

8 W dniu 3 kwietnia 2024 r. V. Orbán zwrócił się, na podstawie uregulowań węgierskich, do 24.hu Szerkesztősége o sprostowanie w prasie treści artykułu rozpatrywanego w postępowaniu głównym. 24.hu Szerkesztősége nie uwzględnił tego żądania, lecz w dniu 10 kwietnia 2024 r. umieścił na końcu tego artykułu uzupełnienie, zatytułowane „Aktualizacja – Skargi”, w którym wskazano w szczególności, że V. Orbán wystąpił z żądaniem sprostowania, w ramach którego podnosi on, że 24.hu Szerkesztősége przytoczył nieprawdziwą okoliczność faktyczną, gdy podał do publicznej wiadomości oświadczenie rozpatrywane w postępowaniu głównym, podczas gdy oświadczenie to jest błędne.

9 Uznawszy, że 24.hu Szerkesztősége nie wykonał obowiązku opublikowania żądanego sprostowania, V. Orbán wniósł skargę do Fővárosi Törvényszék (sądu dla miasta stołecznego Budapeszt, Węgry), który jest sądem odsyłającym. Sąd ten wskazuje, że postępowanie powinno zostać wznowione, ponieważ jego wyrok z dnia 17 maja 2024 r. został uchylony ze względu na uchybienie proceduralne.

10 W skardze V. Orbán, nie kwestionuje faktu, że oświadczenie rozpatrywane w postępowaniu głównym zostało wiernie przytoczone w artykule będącym przedmiotem postępowania głównego, i wnosi o nakazanie 24.hu Szerkesztősége, zgodnie z uregulowaniami węgierskimi, wydania oświadczenia o sprostowaniu wskazującego, że 24.hu Szerkesztősége przytoczył nieprawdziwą okoliczność faktyczną poprzez opublikowanie tego oświadczenia, oraz że w rzeczywistości nie zażądał on ani od PDG Spar Austria, ani od jakiegokolwiek innego akcjonariusza, przedstawiciela lub pracownika grupy Spar, umożliwienia jednemu z członków jego bliskiej rodziny zainwestowania w węgierską spółkę zależną tej grupy.

11 W odpowiedzi na skargę 24.hu Szerkesztősége podnosi, że oświadczenie rozpatrywane w postępowaniu głównym nie stanowi ujawnienia okoliczności faktycznych, lecz wyrażenie opinii i oceny wartościującej jednego z jego dziennikarzy, co jest prawnie chronione. Ponadto 24.hu Szerkesztősége podnosi, że artykuł rozpatrywany w postępowaniu głównym, wraz z jego uzupełnieniem z dnia 10 kwietnia 2024 r., przedstawiony w pkt 8 niniejszego wyroku, odnosił się zarówno do wniosku żądania sprostowania złożonego przez V. Orbána, jak i do zamierzonego przez niego przedstawienia okoliczności faktycznych, tak aby czytelnik mógł uzyskać pełny obraz sytuacji.

12 Sąd odsyłający wskazuje, że w węgierskim porządku prawnym sprostowanie prasowe jest instrumentem prawa cywilnego służącym ochronie dóbr osobistych, umożliwiającym skuteczne zaradzenie naruszeniom praw w sposób publiczny. Żądanie sprostowania może zostać złożone w krótkim terminie przez każdą osobę, w odniesieniu do której w treści medialnej stwierdzono lub przytoczono daną okoliczność faktyczną, której prawdziwość nie jest poparta dowodami lub gdy rzeczywiste okoliczności faktyczne dotyczące tej osoby są w niej przedstawione w sposób przeinaczony. Jeżeli organ prasowy nie wywiąże się ze spoczywającego na nim obowiązku sprostowania, osoba ta może dochodzić swojego prawa do sprostowania na drodze sądowej.

13 Sąd ten wyjaśnia, że elementy oceny, które należy wziąć pod uwagę przy stosowaniu przepisów dotyczących postępowań w sprawie sprostowania prasowego, są, w odniesieniu do kwestii dowodowych istotnych dla sporu w postępowaniu głównym, określone w opinii nr 14 PK Kúria (sądu najwyższego, Węgry), która ma zastosowanie od dnia 1 czerwca 1984 r. Jak wskazuje sąd odsyłający, z opinii tej wynika, że ze względu na to, iż stwierdzenie okoliczności negatywnej jest co najmniej bardzo trudne, do danego organu prasowego należy wykazanie prawdziwości kwestionowanego twierdzenia faktycznego znajdującego się w odnośnym artykule prasowym. Jest tak co do zasady również wtedy, gdy ów artykuł prasowy wiernie odtwarza twierdzenie faktyczne lub oświadczenie danej osoby lub gdy przytacza artykuł innego organu prasowego. Zasady te zostały uwzględnione w orzecznictwie, wiążącym dla sądów węgierskich, które Kúria (sąd najwyższy) rozwinął w następstwie opinii nr 14 PK.

14 W tym kontekście sąd odsyłający zastanawia się nad kwestią, czy fakt, jak przewidują to uregulowania krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym, nałożenia na media, co do zasady, obowiązku wykazania prawdziwości przedstawionych informacji, w przypadku przytoczenia treści medialnych opublikowanych pod redakcyjną odpowiedzialnością w innym państwie członkowskim lub zwykłego ich ujawnienia, jest zgodny z prawem Unii, w szczególności z art. 3 rozporządzenia 2024/1083, który zobowiązuje w szczególności państwa członkowskie do poszanowania prawa odbiorców usług medialnych do dostępu do różnorodnych i redakcyjnie niezależnych treści medialnych, oraz z art. 11 Karty, który gwarantuje wolność i pluralizm mediów.

15 Sąd odsyłający uważa w istocie, że postępowania w sprawie sprostowania prasowego są postępowaniami stanowiącymi wykonanie art. 3 rozporządzenia 2024/1083, w związku z czym Karta ma również zastosowanie zgodnie z jej art. 51 ust. 1. W szczególności zasady i cele tego rozporządzenia powinny być wiążące dla tych postępowań, które stanowią istotny element gwarancji wolności mediów, a postępowania te nie mogą ograniczać pluralizmu mediów.

16 Niemniej jednak sąd ten zauważa, że datą publikacji artykułu rozpatrywanego w postępowaniu głównym jest dzień 17 marca 2024 r., podczas gdy art. 3 rozporządzenia 2024/1083 ma, zgodnie z art. 29 tego rozporządzenia, zastosowanie dopiero od dnia 8 listopada 2024 r. Powstaje zatem pytanie, czy stosowanie tego artykułu w ramach sporu w postępowaniu głównym nie sprowadza się do jego niedozwolonego zastosowania z mocą wsteczną.

17 Ponadto, zdaniem tego sądu, z art. 2 TUE wynika, że Unia Europejska opiera się na wartościach takich jak państwo prawne, które są wspólne państwom członkowskim w społeczeństwie opartym między innymi na sprawiedliwości. W ramach sporu w postępowaniu głównym, podczas gdy z orzecznictwa Trybunału wynika, że państwo członkowskie nie może zmieniać swojego ustawodawstwa w taki sposób, aby doprowadzić do osłabienia ochrony wartości państwa prawa konieczne jest ustalenie, czy jedna z możliwych wykładni danych uregulowań krajowych prowadziłaby do takiego osłabienia poprzez naruszenie prawa obywateli do uzyskania dostępu do różnorodnych i niezależnych treści medialnych. W związku z tym właściwość sądu w niniejszej sprawie może również opierać się bezpośrednio na postanowieniach Karty, niezależnie od tego, czy art. 3 rozporządzenia 2024/1083 ma zastosowanie.

18 W tych okolicznościach Fővárosi Törvényszék (sąd dla miasta stołecznego Budapeszt) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 3 [rozporządzenia 2024/1083], mający zastosowanie od dnia 8 listopada 2024 r., powinien być stosowany przez sąd krajowy […] po dniu 8 listopada 2024 r., biorąc pod uwagę, że artykuł prasowy leżący u podstaw sporu został opublikowany w dniu 17 marca 2024 r.?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie prejudycjalne, czy art. 3 [rozporządzenia 2024/1083] w związku z prawem do wolności wypowiedzi i informacji, które jest zagwarantowane w art. 11 [Karty] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, by ciężar dowodu spoczywający »co do zasady« na organie prasowym w odniesieniu do okoliczności faktycznych przedstawionych w treściach informacyjnych spoczywał na tej instytucji również w odniesieniu do przeglądu prasy, w którym przytoczono treści medialne opublikowane w ramach odpowiedzialności redakcyjnej w innym państwie członkowskim?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie prejudycjalne, czy prawo Unii, w szczególności art. 11 [Karty], stoi na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego, zgodnie z którą środek masowego przekazu może przedstawiać to, co zostało opublikowane w innym środku masowego przekazu z innego państwa członkowskiego tylko wówczas, gdy organ prasowy jest w stanie wykazać prawdziwość treści informacyjnych zaczerpniętych z innych źródeł, nawet jeżeli w artykule prasowym wskazano jednoznacznie, że chodzi o treści informacyjne zaczerpnięte z innych źródeł?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

19 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 3 rozporządzenia 2024/1083 należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do sporu w odniesieniu do żądania sprostowania prasowego na podstawie uregulowań państwa członkowskiego dotyczącego artykułu prasowego, w którym przytoczono okoliczność faktyczną, która rzekomo jest nieprawdziwa, znajdującą się w publikacji, która ukazała się w innym państwie członkowskim, jeżeli ten artykuł prasowy został opublikowany przed dniem, w którym ów art. 3 zaczął mieć zastosowanie zgodnie z art. 29 tego rozporządzenia.

20 Należy przypomnieć, że nowy przepis stosuje się od wejścia w życie aktu, który go wprowadza, i że choć nie stosuje się go do sytuacji prawnych powstałych i ostatecznie zakończonych pod rządami dawnej ustawy, ma on zastosowanie do przyszłych skutków tych sytuacji oraz do nowych sytuacji prawnych. Inaczej jest tylko – i to z zastrzeżeniem zasady niedziałania wstecz aktów prawnych – jeżeli wraz z nowym przepisem zostają wydane przepisy szczególne, które określają konkretnie jego warunki stosowania w czasie. W tym względzie, w odróżnieniu od przepisów proceduralnych, które uznaje się na ogół za mające zastosowanie w chwili ich wejścia w życie, w celu zapewnienia poszanowania zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań przepisy prawa materialnego Unii należy interpretować w ten sposób, iż obowiązują w stosunku do sytuacji ukształtowanych przed ich wejściem w życie tylko wtedy, gdy z brzmienia tych przepisów, ich celu lub ich struktury jednoznacznie wynika, że należy im przypisać taki skutek (zob. wyroki: z dnia 12 listopada 1981 r., Meridionale Industria Salumi i in., od 212/80 do 217/80, EU:C:1981:270, pkt 9, 10; a także z dnia 15 czerwca 2021 r., Facebook Ireland i in., C-645/19, EU:C:2021:483, pkt 100 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić w pierwszej kolejności, że z jednej strony art. 3 rozporządzenia 2024/1083 stanowi przepis prawa materialnego w zakresie, w jakim stanowi on, że państwa członkowskie działają z poszanowaniem prawa odbiorców usług medialnych do posiadania dostępu do różnorodnych i redakcyjnie niezależnych treści medialnych i zapewniają warunki ramowe zgodne z tym rozporządzeniem w celu zagwarantowania tego prawa, z korzyścią dla wolnego i demokratycznego dyskursu.

22 Z drugiej strony w art. 29 rozporządzenia 2024/1083 przewidziano, iż wchodzi ono w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Ponieważ rozporządzenie to zostało opublikowane w dniu 17 kwietnia 2024 r., weszło ono w życie w dniu 8 maja tego samego roku. Niemniej jednak ów art. 29 określa również warunki stosowania owego rozporządzenia w czasie. W tym względzie wspomniany art. 29 stanowi, że rozporządzenie to stosuje się od dnia 8 sierpnia 2025 r., przewidując jednocześnie odrębną datę rozpoczęcia stosowania w odniesieniu do niektórych jego przepisów, w tym jego art. 3, który stosuje się od dnia 8 listopada 2024 r.

23 W drugiej kolejności, co się tyczy sporu w postępowaniu głównym, z informacji przedstawionych przez sąd odsyłający wynika, że zgodnie z uregulowaniami węgierskimi prawo do sprostowania prasowego ma na celu zaradzenie publicznym naruszeniom dóbr osobistych i jest bezpośrednio związane z ujawnieniem w odniesieniu do danej osoby okoliczności faktycznej, niezależnie od tego, czy została ona stwierdzona, czy też przytoczona, której prawdziwość nie została wykazana, lub okoliczności faktycznych, które zostały przedstawione w sposób przeinaczony w treści medialnej.

24 Sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym została zatem ostatecznie zakończona w dniu 17 marca 2024 r., czyli od dnia publikacji artykułu rozpatrywanego w postępowaniu głównym, przy czym takiego stwierdzenia nie może podważyć skarga do sądu w postępowaniu głównym wniesiona w celu powołania się na to prawo do sprostowania prasowego (zob. podobnie wyrok z dnia 27 października 2022 r., Stadt Mainz, C-544/21, EU:C:2022:843, pkt 23).

25 Wynika z tego, że ze względu na to, iż sytuacja ta została ostatecznie zakończona przed dniem, od którego art. 3 rozporządzenia 2024/1083 ma zastosowanie, artykuł ten nie ma zastosowania ratione temporis do sporu rozpatrywanego w postępowaniu głównym.

26 W celu udzielenia sądowi odsyłającemu w pełni użytecznej odpowiedzi, który powołuje się na ewentualne zastosowanie art. 11 Karty, należy ponadto przypomnieć, że zgodnie z jej art. 51 ust. 1 postanowienia Karty mają zastosowanie do państw członkowskich tylko w sytuacji, gdy stosują one prawo Unii.

27 Prawa podstawowe chronione w porządku prawnym Unii znajdują zastosowanie we wszystkich sytuacjach podlegających prawu Unii, ale nie poza takimi sytuacjami [zob. wyroki: z dnia 26 lutego 2013 r., Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, pkt 19; z dnia 26 lutego 2026 r., Komisja/Węgry (Prawo do świadczenia usług medialnych na częstotliwości radiowej), C-92/23, EU:C:2026:108, pkt 95 i przytoczone tam orzecznictwo].

28 Ponadto należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału, jeżeli stan prawny nie jest objęty zakresem stosowania prawa Unii, Trybunał nie jest właściwy do jego oceny, a przytaczane ewentualnie postanowienia Karty nie mogą stanowić samodzielnej podstawy do nadania mu takiej właściwości (zob. wyroki: z dnia 26 lutego 2013 r., Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, pkt 22; z dnia 6 października 2015 r., Delvigne, C-650/13, EU:C:2015:648, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 Tymczasem, po pierwsze, jak wskazano w pkt 25 niniejszego wyroku, art. 3 rozporządzenia 2024/1083 nie ma zastosowania ratione temporis do sporu w postępowaniu głównym.

30 Po drugie, zastosowanie art. 11 Karty do tego sporu nie może opierać się wyłącznie na powołaniu się przez sąd odsyłający na wartości zapisane w art. 2 TUE. Ów art. 2 nie może bowiem pozbawić wszelkiej skuteczności ograniczenia zakresu stosowania innych przepisów prawa Unii, a w szczególności postanowień Karty, które mają zastosowanie do państw członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii w rozumieniu jej art. 51 ust. 1 [zob. podobnie wyrok z dnia 21 kwietnia 2026 r., Komisja/Węgry (Wartości Unii), C-769/22, EU:C:2026:326, pkt 550].

31 W tych okolicznościach, o ile z postanowienia odsyłającego nie wynika związek z innymi przepisami prawa Unii, o tyle należy uznać, że art. 11 Karty nie ma zastosowania do sporu w postępowaniu głównym.

32 W świetle całości powyższych rozważań odpowiedź na pytanie pierwsze powinna brzmieć następująco: art. 3 rozporządzenia 2024/1083 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do sporu w odniesieniu do żądania sprostowania prasowego na podstawie uregulowań państwa członkowskiego dotyczącego artykułu prasowego, w którym przytoczono okoliczność faktyczną, która rzekomo jest nieprawdziwa, znajdującą się w publikacji, która ukazała się w innym państwie członkowskim, jeżeli ów artykuł prasowy został opublikowany przed dniem, w którym ów art. 3 zaczął mieć zastosowanie zgodnie z art. 29 tego rozporządzenia.

W przedmiocie pytań drugiego i trzeciego

33 Z uwagi na odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze nie ma konieczności udzielania odpowiedzi na pytania drugie i trzecie.

W przedmiocie kosztów

34 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1083 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnych ram dla usług medialnych na rynku wewnętrznym i zmiany dyrektywy 2010/13/UE (europejskiego aktu o wolności mediów)

należy interpretować w ten sposób, że:

nie ma on zastosowania do sporu w odniesieniu do żądania sprostowania prasowego na podstawie uregulowań państwa członkowskiego dotyczącego artykułu prasowego, w którym przytoczono okoliczność faktyczną, która rzekomo jest nieprawdziwa, znajdującą się w publikacji, która ukazała się w innym państwie członkowskim, jeżeli ten artykuł prasowy został opublikowany przed dniem, w którym ów art. 3 zaczął mieć zastosowanie zgodnie z art. 29 tego rozporządzenia.

Podpisy